

Ως προς το ποσοστό ευθύνης εκάστου, η εκτιμηθείσα από το δικαστήριο αναλογία ήταν κατά τα τρία πέμπτα σε βάρος του εναγόμενου Γιαννάκη και κατά τα δύο πέμπτα σε βάρος του ενάγοντα παπα-Δημήτρη Ανδρέου. Και με την αναλογία αυτή επέβαλε στον εναγόμενο να πληρώσει στον ενάγοντα το πρόστιμο του αρραβώνα, όχι όμως ολόκληρο το ποσόν των 200 φοινίκων αλλά μειωμένο κατά τα δύο πέμπτα της ευθύνης του αντιδίκου, ήτοι κατά 80 φοίνικες, τους οποίους έτσι θα έχανε ο ενάγων. Περίπου με την ίδια αναλογία κατένειμε και τη δαπάνη των δικαστικών εξόδων, τα οποία κατά τα δύο τρίτα βάρυναν τον εναγόμενο και – υποθέτουμε – κατά το ένα τρίτο τον ενάγοντα.

Η απόφαση ήταν εφέσιμη εντός 24 ωρών. Αλλά μη ασκηθείσης έφεσης κατέστη ανέκκλητη.

**Αγορά ζώων με αντιπρόσωπο. Αποπληρωμή τιμήματος.
Ευθύνη έμμεσου αντιπροσώπου**

Ἀριθ. 15

Ἀπόφ. Πολ.

Ἑλληνική Πολίτεια

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Σκυροῦ

Ἀναγνοῦν ἀναφορὰν πρὸς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο τῶν 16 ἑβριου 1831 τοῦ κ. Γεωργίου παπα-Μαλαματίνη δι' ἧς ἐσωκλεῖον ἓν ἔγγραφον γεγραμμένον παρὰ τοῦ Δ. Τζικούρη ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὸ 1830 ἦτον ὁ αὐτὸς Γεώργιος μεσίτης τοῦ Ἀνθίου Μητιλιναίου καὶ τοῦ ἠγόρασε παρὰ τῶν ἐδῶ πολιτῶν πέντε μουλάρια καὶ ὅτι μετὰ τούτων ἠγόρασεν καὶ ἓν ἀπὸ τὸν ἀποβιώσαντα Αὐράμιον ἠγούμενον τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου διὰ γρόσια 260, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμίναν ἀπλήρωτα γρόσια 60 καὶ ὅτι ὁ κ. Ἀνθύμος ἀγοραστής ὑπῆγεν νὰ ἐμπορευθῇ εἰς Κούμην καὶ αὐτὸς ἦτον κομιστὴς αὐτοῦ ὑπομίσθιος εἰς τὸν παπα-Ἀνθυμον καὶ ὅτι ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐπίστρεψεν ἐνταῦθα ὁ κ. Δ. Τζικούρης κατὰ τὸ 1830 ὑποχρέωσεν τὸν Γ: διὰ ξένον χρέος τοῦ Ἀνθίου καὶ ἐπλήρωσεν πρὸς τὸν Δ. Τζικούρη τὰ ἐλείποντα γρόσια 60, καὶ ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ Δικαστ. τούτου νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Δ. Τζικούρη νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸ διπλοῦν ὅσων ἀδίκως τοῦ ἐπῆρεν καὶ 50 γρόσια συνηγορικά, ὅλα γρόσια 170.

Ἀναγνοῦν ἐπομένως ἀπολογία τοῦ κ. Δ. Τζικούρη τῶν 28 ἑβριου 1831 δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὸ μουλάριον ὅπου ἐπόλησεν ὁ Αὐράμιος εἰς τὸν Γεώργιον Μαλαματίνη ἦτον ἰδικόν του καὶ ἦτον ἀτελείωτη ἢ πληρωμὴ καθὼς τὸ ἔγγραφον ὅπου εἰς

χειρας τοῦ Γ. Μαλαματίνη διαλαμβάνει καὶ ὅτι δὲν ὑποχρέωσεν αὐτὸς τὸν Μαλαματίνη εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν 60 γροσιῶν ἀλλ' ὁ πρῶην εἰρηνοδίκης κ. Α. Μητάρα τοῦ ὁποίου παριστᾷ τὴν μαρτυρίαν.

Ἀναγνοῦν ὁσαύτως τὴν ἐνόποιον τοῦ εἰρηνοδικείου ἐνορκον μαρτυρίαν τοῦ κ. Ἀνδρέου Μητάρα τῶν 2 8βρίου 1831 ἐν ἣ ὁμολογεῖ ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπάρχον εἰρηνοδίκης καὶ ἀστυνόμος ἐνταῦθα ἦναξεν ὁ Δ. Τζικούρης τὸν Γεώρ. Μαλαματίνη, αὐτὸς δὲ Ἀνδρέας εἰρηνοδίκης καλέσας τὸν Γ: ἤκουσεν ταῖς προφορικῆς ἐναντιρήσεις ἀμφοτέρων περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν 60 γροσιῶν τοῦ μουλαριοῦ καὶ ἀπεφάσισεν προφο: νὰ δώσῃ ὁ Γ. Μαλαματίνη πρὸς τὸν κ. Δ. Τζικούρη τὰ διαφιλονικούμενα γρόσια ὡς μὴ ἔχον δίκαιον καὶ ὅτι ἐνταυτῷ θελήσῃ καὶ τῶν διαφορομένων μερῶν ἐντὸς τοῦ εἰρηνοδικείου ἐσυμβυβάσθησαν μεταξὺ τῶν καὶ ἐπλήρωσεν ὁ Γεώργιος τὰ διαφιλονικούμενα γρόσια δίχως καμίας βίας παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἀλλ' ἰδία του γνώμην ὁ Γεώρ. Μαλαματίνη ἔμεινεν εὐχαριστημένος καὶ ἔλαβεν ἀποδεικτικὸν παρὰ τοῦ Δ: διὰ νὰ τὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν ἀγοραστήν Ἀνθυμον καὶ οὕτως ἔλαβεν πέρας ὑπόθεσις αὕτη παρόντος καὶ τοῦ κ. Κων. Γριμανέλη.

Ἀκοῦσαν καὶ τὰς προφορικὰς ἐναντιρήσεις ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ἐξάγον ἐκ τούτων

Α: Ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἡγουμένος τῆς ἐδῶ μοῦχης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κ. Αὐράμιος ὡς ἐκ προσώπου τοῦ κ. Δ. Τζικούρη ἐπώλησεν τὸ μουλᾶρι εἰς τὸν Γεώρ. Μαλαματίνη διὰ γρόσια 260 ἐξ ὧν τὰ μὲν 200 ἐπληρώθησαν πρὸς τὸν Ἀβράμιον παρὰ τοῦ Γ. Μαλαματίνη τὰ δὲ 60 ἔμειναν ἀπλήρωτα.

Β: Ὅτι ὁ κ. Δ. Τζικούρη μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Αὐραμίου ὡς ἐξουσιαστής τοῦ μουλαριοῦ ἦναξεν τὸν Γεώρ. παπα-Μαλαματίνη εἰς τὸν πρῶτον εἰρηνοδίκην κ. Α. Μητάρα καὶ κατὰ τὴν προφο: αὐτοῦ ἀπόφα: ὡς οὗτος ἐνόρκως ὁμολογεῖ καὶ κατὰ τὸν αὐτοπροαίρετον τῶν διαφορο: συμβιβασμὸν ἐπλήρωσεν ὁ Γεώρ. Μαλαματίνη τὰ 60 γρόσια πρὸς τὸν Δ. Τζικούρη καὶ ἔλαβεν ἰδία αὐτοῦ γνώμην ἀποδεικτικὸν τῆς πληρωμῆς διὰ νὰ τὰ λάβῃ παρὰ Ἀνθύμου.

3: Ὅτι κατὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Γεώρ: δὲν ἦτον αὐτὸς ἀγοραστής ἀλλὰ μεσίτης καὶ κατὰ τοῦτο δὲν ἐχρεώσται διὰ ξένον χρέος νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Δ. Τζικούρη τὰ 60 γρόσια καὶ ὡς ἀδίκως λαβόντα ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ τὸ διπλοῦν καὶ 50 γρόσια συνηγορικά, τὸ ὅλον γρόσια 170.

Θεωροῦν

Α: Ὅτι ὁ ἀποθανὼν Αὐράμιος πολήσας τὸ μουλᾶριον εἰς τὸν Γεώρ. παπα-Μαλαματίνη διὰ γρόσια 260 δὲν ἤξευρεν ὅτι ἦτον κομιστής τοῦ κ. Ἀνθύμου.

Β: Ὅτι καὶ κομιστής ἂν ἦτον ὡς λέγει ὀφείλεν αὐτὸς νὰ λάβῃ τὸ ὅλον τῆς πληρωμῆς τοῦ μουλαρίου ἀπὸ τὸν ἀγοραστήν Ἀνθυμον καὶ νὰ κάμῃ τὴν τελείαν

ἐξόφλησιν τῆς ἀγορᾶς πρὸς τὸν πωλητὴν Αὐράμιον διότι ὁ πωλητὴς τὸν παρουσιαζόμενον μεσίτην γνωρίζει ἀγοραστήν.

Γ: Ὅτι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Α. Μητᾶρα πρώην εἰρηνοδίκου, ὁ κ. Δ. Τζικούρη δὲν ὑποχρέωσεν ἀνθερέτως τὸν Γεώρ. Μαλαματίνη εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν 60 γροσίων ἀλλὰ διὰ τῆς προφο: διατάξεως τοῦ πρώην εἰρηνοδίκου καὶ τῇ θελήσει ἀμφοτέρων.

Δ: Ὅτι κατὰ τὸ 46 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς διαδικασίας εἰς ἀναγομένας ὑποθέσεις εἰς τὸν εἰρηνοδίκην δὲν συγχωροῦνται οἱ συνήγοροι καὶ συνηγορικὰ εἰμὴ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς ἐν ὑπουργήματι συγχωροῦνται ἐπίτροποι.

Δ: Ὅτι ὁ Γεώρ. παπα-Μαλαματίνη ἔχει δίκαιον νὰ ἐνάξῃ τὸν παπα-Ἀνθύμον καὶ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὰ λείψανα τῶν 260 γροσίων ἂν δὲν τὰ ἔλαβεν καὶ ὅχι νὰ τὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν πωλητὴν ὅστις ἔχει δίκαιον νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν τοῦ πωληθέντος πράγματος.

Ἀποφασίζει

Α: Ἡ διαφορὰ αὕτη ἀποφασισθεῖσα καὶ τελεσθεῖσα παρὰ τοῦ πρώην εἰρηνοδίκου κ. Ἀ. Μητᾶρα καὶ ὅχι ἀπὸ αὐθαίρετον ἐξουσίαν τοῦ Δ. Τζικούρη ὁ Γεώρ. παπα-Μαλαματίνη δὲν ἔχει δίκαιον νὰ ζητῇ τὰ 60 γροσία παρὰ τοῦ πωλητοῦ κ. Δ. Τζικούρη.

Β: Ὅτι δίκαιον ἔχει μόνον ὁ Γ. Παπα-Μαλαματίνη ἂν ἦτον ὡς λέγει μεσίτης τοῦ παπα-Ἀνθύμου νὰ ἐνάξῃ αὐτὸν εἰς τὸ ἀντιδικαστ: ὡς ἀγοραστήν καὶ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὰ 60 γρόσια μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἅτινα ἐμετρήθησαν δι' αὐτὸν πρὸς τὸν Δ. Τζικούρη.

Γ: Ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἶναι ἐφέσιμος ἀλλ' ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὴν σήμερον.

Δ: Τὰ δίκαια τῆς παρούσης συνιστάμενα εἰς φ: 3,50 εἶναι εἰς βάρος ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ε: Ἀντίτυπα τῆς παρούσης θελοῦν κοινοποιήσῃ εἰς τὰ μέρη.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη τὴν 3 ὀβρίου ἐν Σκύρῳ 1831.

Ὁ εἰρηνοδίκης
(Τ.Σ.) Κ. Σπύνης

Ὁ Γραμματεὺς
Τσ. Πατάζογλου

Δημοσιεύθη

Ἐκλήθη

Υπόμνημα

Το 1830 ὁ σκυριανὸς Γεώργιος παπα-Μαλαματίνη ἀγόρασε γιὰ λογαριασμό

του παπα-Άνθιμου της Μυτιλήνης πέντε μουλάρια από διάφορους σκυριανούς. Ένα από τα μουλάρια αυτά το αγόρασε από τον ηγούμενο της μονής Αγ. Δημητρίου Σκύρου, πατέρα Αβράμιο, που ενεργούσε για λογαριασμό του ιδιοκτήτη του μουλαριού, προεστού Δημήτρη Τζικούρη. Το τίμημα ανερχόταν σε 260 γρόσια από τα οποία τα 200 καταβλήθηκαν αμέσως από τον Μαλαματίνη, τα δε υπόλοιπα 60 έμειναν οφειλόμενα. Όταν, διαρκούντος του 1830, ο Μαλαματίνης επέστρεψε τη Σκύρο (από την Κύμη όπου είχε μεταβεί για εμπορικές υποθέσεις) ο μεν ηγούμενος Αβράμιος είχε πεθάνει⁴⁶, ο δε ιδιοκτήτης του μουλαριού Δ. Τζικούρης ζήτησε από τον Μαλαματίνη να του εξοφλήσει το υπόλοιπο των 60 γροσιών. Και επειδή αυτός δυστρόπησε, ο Τζικούρης προσέφυγε στο ειρηνοδικείο Σκύρου, το οποίο μόλις τότε είχε αρχίσει να λειτουργεί με ειρηνοδικούντα τον αστυνόμο Σκύρου Αν. Μητάρα και γραμματέα τον Κ. Γριμανέλη. Ύστερα από προφορική διαδικασία και προφορική σύσταση του ειρηνοδίκη ο Μαλαματίνης συμφώνησε να καταβάλει τα 60 γρόσια στον Τζικούρη ο οποίος και του χορήγησε σχετική εξοφλητική απόδειξη.

Δεν είμαστε βέβαιοι αν με την απόδειξη αυτή ο Μαλαματίνης εισέπραξε τα 60 γρόσια από τον παπα-Άνθιμο για λογαριασμό του οποίου είχε αγοράσει το μουλάρι. Το πιθανότερο είναι ότι δεν τα εισέπραξε, αφού κίνησε τη δίκη για την οποία εκδόθηκε η σχολιαζόμενη απόφαση. Πράγματι το Σεπτέμβριο του 1831 ο Μαλαματίνης πείρε ενώπιον του ειρηνοδικείου Σκύρου (τότε οποίο τώρα ειρηνοδίκης ήταν ο Κ. Σμπούνος και γραμματέας ο Τζ. Παπάζογλου) αγωγή κατά του Δ. Τζικούρη ζητώντας να του καταβάλει διπλάσια τα 60 γρόσια που αδίκως του πήρε και επιπλέον 50 γρόσια για έξοδα συνήγορου.

Απολογούμενος ο Τζικούρης ανέφερε ότι ως ιδιοκτήτης του μουλαριού είχε δικαίωμα να ζητήσει το υπόλοιπο του τιμήματος, το οποίο νομίμως και όχι αδίκως εισέπραξε ύστερα από προφορική απόφαση του ειρηνοδικούντος αστυνόμου του οποίου και επικαλέσθηκε τη μαρτυρία. Εξετασθείς ως μάρτυς ο Μητάρας βεβαίωσε ότι πράγματι όταν διατελούσε ειρηνοδικών είχαν προσφύγει σ' αυτόν οι ενδιαφερόμενοι Τζικούρης και Μαλαματίνης, οι οποίοι με την παρέμβασή του συμβιβάστηκαν και ο Μαλαματίνης συμφώνησε να εξοφλήσει οικειοθελώς τον Τζικούρη.

Στην υπόθεση αυτή το δικαστήριο είχε να αντιμετωπίσει δύο περιπτώσεις αντιπροσώπευσης, τόσο από πλευράς αγοραστή όσο και από πλευράς πωλητή. Στην περίπτωση του πωλητή, γιατί ο ηγούμενος Αβράμιος ενήργησε ως αντιπρόσωπος του ιδιοκτήτη Τζικούρη και στην περίπτωση του αγοραστή, γιατί ο Μαλαματίνης ενήρ-

46. Ήταν πιθανώς ο τελευταίος ηγούμενος της Μονής αυτής, αφού εντός του 1830 φαίνεται ως μόνος εγκαταστημένος εκεί ο ιερομόναχος Νεόφυτος Σκουλουδάκης βλ. Β. Α τ έ - σ η, Ιστορία της Εκκλησίας της Σκύρου, Αθήναι 1961, σ. 203. Η Μονή ελλείπει μοναχών διαλύθηκε το 1832.

γησε ως αντιπρόσωπος του παπα-Άνθιμου. Ως προς τον πωλητή όμως δεν προκύπτει από πουθενά τι είδους σχέση υπήρχε μεταξύ του ιδιοκτήτη Τζικούρη ο οποίος δεν εμφανίστηκε στην πώληση και του ηγούμενου Αβράμιου που εμφανίστηκε ως πωλητής ξένου μουλαριού. Επειδή όμως ο ίδιος ο Μαλαματίνης δεν αμφισβήτησε καθόλου την ιδιότητα του Τζικούρη ως ιδιοκτήτη του μουλαριού, το δικαστήριο ορθώς δεν ερεύνησε και δεν ασχολήθηκε με το θέμα.

Στην περίπτωση του αγοραστή προβάλλει το βασικό ερώτημα αν ο Μαλαματίνης είχε ο ίδιος υποχρέωση εξόφλησης του υπολοίπου τιμήματος ή αν αχρεωστήτως το κατέβαλε. Ερώτημα που αναπέμπει στον προσδιορισμό της σχέσης του Μαλαματίνη με τον παπα-Άνθιμο ως άμεσης ή έμμεσης αντιπροσωπείας. Γιατί ο μεν έμμεσος αντιπρόσωπος συνάπτει τη δικαιοπραξία για τον εαυτό του και στο δικό του όνομα βαρυνόμενος και με τις σχετικές υποχρεώσεις, ενώ ο άμεσος αντιπρόσωπος συνάπτει τη δικαιοπραξία στο όνομα και για λογαριασμό του αντιπροσωπευόμενου, υπέρ ή κατά του οποίου αντανακλούν τα αποτελέσματά της.

Το κείμενο της απόφασης δεν παρέχει συγκεκριμένα στοιχεία. Ο Μαλαματίνης στην προσπάθεια ν' απαλλαγεί από την υποχρέωση εξόφλησης ισχυρίζεται φυσικά ότι ήταν άμεσος αντιπρόσωπος, αυτοχαρακτηριζόμενος μάλιστα ως «μεσίτης» ή απλώς «κομπότης»⁴⁷ (και υπομίσθιος) του παπα-Άνθιμου, χωρίς όμως ούτε κάποιο σχετικό συμφωνητικό να προσκομίζει ούτε κανένα «επιτροπικό» πληρεξούσιο να επικαλείται⁴⁸.

Αντίθετα το δικαστήριο, όπως προκύπτει από τις παραγράφους Α και Β του σκεπτικού («θεωρούν») φαίνεται ότι από την ίδια διαδικασία είχε σχηματίσει την πεποίθηση ότι ο Μαλαματίνης ενήργησε για δικό του λογαριασμό και στο δικό του όνομα ως αγοραστής (έμμεσος αντιπρόσωπος) και ότι αυτό πίστευε και ο πωλητής ηγούμενος Αβράμιος.

Κατόπιν αυτών το δικαστήριο δέχτηκε ότι η διαφορά των 60 γροσιών είχε ήδη κριθεί τελεσίδικα με τον προηγηθέντα συμβιβασμό ενώπιον του ειρηνοδικούντος

47. Τα πρόσωπα αυτά, όπως και ο λεγόμενος «άγγελος» (nuntius) ενδέχεται να συμπράξουν στη δικαιοπραξία αλλά δεν έχουν το νομικό χαρακτήρα του αντιπρόσωπου. Βλ. και Γ. Πετροπούλου, Ιστορία και Εισηγήσεις του Ρωμαϊκού δικαίου, Αθήναι 1955, σ. 235 επ.· Γ. Μπαλ ή, Γενικά αρχαία του Αστικού δικαίου, Αθήναι 1948, σ. 265 επ.

48. Η πληρεξουσιότητα ήταν γνωστή και ευρείας εφαρμογής στη Σκύρο από την περίοδο της τουρκοκρατίας, όπως αποδεικνύεται από τα πολλά «επιτροπικά γράμματα» που διασώζει το σκυριανό αρχείο εγγράφων. Με τα «επιτροπικά» εκπατρισμένοι κατά κανόνα σκυριανοί για την εκποίηση των κτημάτων τους στη Σκύρο παρέχουν γενική ή ειδική εντολή στον πληρεξούσιο (επίτροπον ή βεκίλη από τον τουρκικό vekil) όπως ενεργεί συνήθως στο δικό του όνομα ως «ίδιος νοικοκύρης» ή «ιδιό μου πρόσωπο» βλ. Α.Ε.Σ. έγγρ. 56, 62, 63. Υπάρχει και ανάκληση επιτροπικού, Α.Ε.Σ., έγγρ. 293.

αστυνόμου. Γιατί ο μεν πωλητής Τζικούρης, δικαιούμενος να πληρωθεί ολόκληρο το τίμημα καλώς είχε εξοφληθεί. Ο δε Μαλαματίνης ως έμμεσος αντιπρόσωπος, βαρυνόταν με την υποχρέωση της εξόφλησης χωρίς να μπορεί να προφασισθεί ότι εκ πλάνης αγνούσε το αχρεώστητο, αφού ο ίδιος είχε συμφωνήσει στην εξόφληση⁴⁹. Βάσει δε της συμφωνίας αυτής απέρριψε και τον ισχυρισμό του ενάγοντα ότι δήθεν είχε αδίκως και αυθαιρέτως εξαναγκασθεί στην καταβολή των 60 γροσιών ώστε να δικαιούνται να απαιτεί την εις διπλούν επιστροφή των καταβληθέντων. Απέρριψε τέλος και το αίτημα του ενάγοντα για τη δαπάνη του συνήγορου (γρόσια 50) σύμφωνα με το άρθρο 46 του προ έτους δημοσιευθέντος νόμου περί Πολιτικής Διαδικασίας του 1830⁵⁰. Ως εκ περισσού εξάλλου υποδεικνύει στον ενάγοντα ότι, αν πράγματι ήταν αντιπρόσωπος του παπα-Ανθιμου και αν πράγματι δεν είχε πάρει από αυτόν τα 60 γρόσια, δικαιούταν να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο και να διεκδικήσει τα αχρεωστήτως καταβληθέντα εντόκως, χρησιμοποιώντας την εξοφλητική απόδειξη που του είχε δώσει ο Τζικούρης. Στην αναγνώριση μάλιστα αυτού του δικαιώματος («δίκαιον έχει μόνον», παρ. Β' του διατακτικού) οφείλεται πιθανώς και η μεταξύ των διαδίκων κατανομή των δικαστικών εξόδων, τα οποία κανονικά βάρυναν τον ηττηθέντα διάδικο.

Η απόφαση είναι εφέσιμη, δεδομένου ότι η αξία της αγωγής υπερέβαινε τους 40 φοίνικες. Και όπως προκύπτει από την παρά ποδας σημείωση, ασκήθηκε πράγματι έφεση⁵¹.

**Διεκδίκηση μεταξύ συζύγων σε διάσταση για είδη ρουχισμού
δωρηθέντα στην περίοδο της μνηστείας. Διάκριση προίκας και δωρεάς**

Άποφαισις Πολιτική Ούσιαστική

Άριθ. 59

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Σκύρου

Συγκείμενον ἀπὸ τὸν εἰρηνοδίκην Σταμάτιον παπα-Ἰωάννου, συνεδριάσαν δη-

49. Στην Εξάβιβλο, η σχετική διάταξη Γ, ε, 68 ορίζει: «Ὅταν τις μὴ χρεωστῶν τινί τι καταβάλῃ, εἰ μὲν ἀγνοεῖ ὅτι οὐ χρεωστεῖ, ἀναλαμβάνει· εἰ δὲ οὐκ ἀγνοεῖ οὐκ ἀναλαμβάνει· δοκεῖ γὰρ ὅτι οἰκειοθελῶς ἔδωρήσατο».

50. Ο νόμος αυτός είχε δημοσιευθεί στις 15 Αυγούστου 1830. Το άρθρο 46 όριζε: «Εἰς τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀναγομένας εἰς τὸν εἰρηνοδίκην δέν συγχωροῦνται οἱ συνήγοροι οὔτε οἱ ἐπίτροποι. Οἱ ἐπίτροποι συγχωροῦνται εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἐν ὑπουργήματι». Βλ. Μ. Τ ο υ ρ τ ό γ λ ο υ, Ο διοργανισμός των δικαστηρίων, σ. 32.

51. Κατά πάσα πιθανότητα στο πρωτόκλητο δικαστήριο της Σκοπέλου.

